

การพัฒนาความสามารถการอ่านการเขียนคำที่ประวิสรรชนีย์
และไม่ประวิสรรชนีย์โดยใช้ชุดฝึกทักษะสำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 โรงเรียนบ้านท่ามะโอ

ตำบลจอมหมอกแก้ว อำเภอแม่ลาว จังหวัดเชียงราย

Development the Ability to Read and Write Word
Prawitsanee and Non-Prawitsanee Using Skill Training
for Prathom Suksa 4 Students at Ban Tha Ma-O
School, Chom Mok Kaew Subdistrict, Mae Lao
District, Chiang Rai Province

ปิยมาศ มาวงศ์^{*1} อภิญญา จิตมโนวรรณ²
Piyamas Mavong^{*1} Apinya Jitmanowan²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) สร้างชุดฝึกทักษะเพื่อพัฒนา
ความสามารถด้านการอ่านการเขียนคำที่ประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 โรงเรียนบ้านท่ามะโอ ตำบลจอมหมอกแก้ว
อำเภอแม่ลาว จังหวัดเชียงราย ตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80 / 80

* Corresponding author, e-mail: pmavong@hotmail.com

¹ อาจารย์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

¹ Lecturer Faculty of Humanities and Social Sciences Chiang Rai Rajabhat University

² อาจารย์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

² Dr., Lecturer Faculty of Humanities and Social Sciences Chiang Rai Rajabhat University

2) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยชุดฝึกทักษะเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านการเขียนคำที่ประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 โรงเรียนบ้านท่ามะโอ ตำบลจอมหมอกแก้ว อำเภอแม่ลาว จังหวัดเชียงราย และ 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนจากการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะพัฒนาความสามารถด้านการอ่านการเขียนคำที่ประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์ ประชากรวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 โรงเรียนบ้านท่ามะโอ ตำบลจอมหมอกแก้ว อำเภอแม่ลาว จังหวัดเชียงราย พื้นที่การศึกษาเขต 2 จำนวน 10 คน เครื่องมือในการวิจัยประกอบด้วย บัตรคำ ชุดฝึกทักษะ เอกสารที่ใช้ในการเรียนการสอน และแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน

ผลการวิจัยพบว่า ชุดฝึกทักษะที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ เท่ากับ 78.10/ 91.10 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียน ร้อยละ 40.50% เฉลี่ย สูงกว่าก่อนเรียน ร้อยละ 32% เมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่าคะแนนหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

คำสำคัญ: การพัฒนาความสามารถการอ่านการเขียน คำที่ประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์ ชุดฝึกทักษะ

Abstract

The objectives of this research were 1) to create a skill training package for developing reading and writing abilities in Prawitsanee and non-Prawitsanee words for Prathom Suksa 4 students at Ban Tha Ma-O School, Chom Mok Kaew Subdistrict, Mae Lao District, Chiang Rai Province. According to the efficiency criteria 80/80, 2) study of Learning Achievement with a Skills Practice Set for Developing Reading and Writing Competence in Prawitsanee and Non- Prawitsanee Words for Prathom Suksa 4 Students at Ban Tha Ma-O School, Chom Mok Kaew Subdistrict, Mae Lao District, Chiang Rai Province, and 3) study the student's satisfaction from learning by using the skills training package to develop reading and writing abilities, Prawitsanee and non-Prawitsanee words. The research population was Prathom Suksa 4 students at Ban Tha Ma-O School, Chom Mok Kaew Subdistrict, Mae Lao District, Chiang Rai Province. The population were 10 students in Educational Area 2. The research tools consisted of word cards, skills training sets, documents used in teaching and learning, pre-test and post-test.

The results showed that the skill set created was effective equal to 78.10/91.10. The learning achievement of the students after school was 40.50% on average, 32% higher than before. When comparing between pre-test and post-test, it was found that the students' pre-test and post-test were higher than before at the statistical significance level of 0.5.

Keywords: Developing the ability to read and write Prawitsanee and non-Prawitsanee Skill training set

บทนำ

ภาษาเป็นวัฒนธรรมที่สำคัญของชาติ ภาษาเป็นสื่อใช้ติดต่อกันและทำให้วัฒนธรรมอื่น ๆ เจริญขึ้น แต่ละภาษามีระเบียบของตนแล้วแต่จะตกลงกันในหมู่ชนชาตินั้น ภาษาจึงเป็นศูนย์กลางของคนทั้งชาติ ดังข้อความตอนหนึ่งในพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว เรื่อง “ความเป็นชาติโดยแท้จริง” ว่าภาษาเป็นเครื่องผูกพันมนุษย์ต่อมนุษย์อย่างแน่นแฟ้นกว่าสิ่งอื่น ดังนั้นภาษาก็เปรียบได้กับรั้วของชาติ ถ้าชนชาติใดรักษาภาษาของตนไว้ได้ดี ให้บริสุทธิ์ ก็จะได้ชื่อว่ารักษาความเป็นชาติ คนไทยทุกคนใช้ภาษาไทยเป็นสื่อโดยเฉพาะการอ่านการเขียนซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่สำคัญต่อคนทุกคน ไม่ว่าจะเป็เด็กหรือผู้ใหญ่ต้องมีการเรียนรู้ อย่งไรก็ตาม การเรียนการสอนก็จำเป็นต่อคนไทยทุกคน เนื่องจากเป็นกลวิธีที่จะแสดงถึงวัฒนธรรมและคเงเอกลักษณ์ประจำชาติไว้อีกด้วย

ปัญหาในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย คือ ปัญหาที่มาจากตัวผู้สอน ซึ่งผู้สอนมักจะมีวิธีการสอนที่น่าเบื่อ หรือสอนตามคู่มือครู ไม่มีสื่อนวัตกรรมสำหรับการแก้ปัญหาในการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน ประกอบกับภาษาไทยเป็นวิชาในกลุ่มทักษะที่ผู้เรียนจะต้องได้ฝึกฝนบ่อย ๆ จนเกิดทักษะ จึงจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีและไม่เบื่อหน่ายต่อการเรียน ปัญหาอีกประการหนึ่งเกิดจากตัวผู้เรียนคือพื้นฐานในการเรียนรู้ การรับรู้ หรือในการทำความเข้าใจ ซึ่งผู้เรียนบางส่วนจะมีพื้นฐานในการเรียนรู้ต่ำหรือค่อนข้างต่ำ บางคนเรียนรู้ได้ช้า ทำให้ไม่ค่อยทันเพื่อน อีกทั้งปัจจุบันนี้มีผู้เรียนเป็นชนชาติพันธุ์ที่เข้ามาเรียนในโรงเรียนซึ่งทำให้มีการจัดรายวิชาต่าง ๆ ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ แต่ทั้งนี้ในแต่รายวิชาผู้เรียนยังเรียนอ่อนมาก คือจัดผู้เรียนให้เรียนคละความสามารถกันในห้องเดียว การจัดห้องเรียนลักษณะเช่นนี้จึงส่งผลให้ผู้เรียนในกลุ่มที่เรียนอ่อนอยู่แล้วจะไม่สามารถบรรลุตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ผู้สอนตั้งไว้ วิชาภาษาไทยจึงถูกบรรจุไว้ในหลักสูตรการศึกษาทุกหลักสูตรตลอดมา โดยในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ซึ่งมีการปรับปรุง

มาจากหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ได้เห็นความสำคัญของการเรียนภาษาไทย จึงกำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ออกเป็น 5 สาระ ได้แก่ สาระที่ 1 การอ่าน สาระที่ 2 การเขียน สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย สาระที่ 5 วรรณคดี และวรรณกรรม ซึ่งทุกสาระล้วนเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนให้เกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้ผู้เรียนสามารถเลือกใช้คำ เรียบเรียงความคิด ความรู้ให้ชัดเจน ใช้ภาษาให้ถูกต้องตามหลักภาษา ใช้ถ้อยคำตรงตามความหมาย ถูกต้องตามฐานะและสถานการณ์อย่างมีประสิทธิภาพ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556)

ปัจจุบันการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษาพบว่าการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย ยังไม่บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้ แสดงว่าการเรียนการสอนประสบความล้มเหลว (ประทีป แสงเปี่ยม, 2538 : 53-56) ที่เป็นเช่นนี้อาจมีสาเหตุมาจากหลายประการไม่ว่าจะเป็นวิธีการสอน กิจกรรมการเรียนการสอนแบบเรียน สื่อ ชุดฝึก วัสดุการอ่านการเขียนต่าง ๆ แต่สาเหตุสำคัญน่าจะเกี่ยวกับตัวครูผู้สอน เพราะครูเป็นผู้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้แก่ผู้เรียน (บันลือ พฤกษ์วัน และดำรง ศิริเจริญ, 2533: 73) ครูผู้สอนยังใช้วิธีสอนโดยเน้นการเรียนสาระความรู้ มุ่งเน้นเนื้อหามากกว่ากระบวนการเรียน (อัจฉรา ชิวะพันธ์, 2546: 73) และพันธณี วิหคโต (2536: 75) กล่าวว่า ครูขาดเทคนิควิธีการสอน ไม่มีความเข้าใจในเนื้อหาและหลักเกณฑ์การใช้ภาษา ไม่มีเวลาในการฝึกทักษะต่าง ๆ นักเรียนอ่านไม่คล่อง เขียนไม่คล่อง ในขณะนี้จึงเป็นปัญหาเร่งด่วนที่ครูผู้สอนทุกคน ไม่เฉพาะแต่ครูภาษาไทยเท่านั้น ต้องร่วมมือร่วมใจกันแก้ไข

ด้วยเหตุที่ว่า หากเยาวชนของเราอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้การเรียนรู้อื่นๆ ก็ย่อมจะมีติดมน เพราะภาษาไทยเป็นเครื่องมือสำคัญที่ผู้เรียนจะใช้ในการแสวงหาความรู้ในโลกกว้างได้อย่างไม่มีที่สิ้นสุดและเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพด้วยเหตุดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจจะใช้ชุดฝึกทักษะเพื่อพัฒนาด้านการอ่านและการเขียนคำที่

ประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านท่ามะโอ ตำบลจอมหมอกแก้ว อำเภอแม่ลาว จังหวัดเชียงราย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษาเชียงรายเขต 2 ซึ่งใช้คำในแบบฝึก พื้นฐานในรายวิชาภาษาไทย จำนวน 100 คำ แบ่งแยกเป็นคำที่ประวิสรรชนีย์ 50 คำ คำที่ไม่ประวิสรรชนีย์ 50 คำ มาสร้างเป็นบัตรคำจำนวน 100 บัตรคำ และชุดฝึกทักษะ 10 ชุด เพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านและการเขียนของนักเรียนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างชุดฝึกทักษะเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านการเขียน คำที่ประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านท่ามะโอ ตำบลจอมหมอกแก้ว อำเภอแม่ลาว จังหวัดเชียงราย สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษาเชียงรายเขต 2

2. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยชุดฝึกทักษะเพื่อพัฒนา ความสามารถด้านการอ่านการเขียนคำที่ประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์สำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านท่ามะโอ ตำบลจอมหมอกแก้ว อำเภอแม่ลาว จังหวัดเชียงราย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษา เชียงรายเขต 2

3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจโดยใช้ชุดฝึกทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 4 โรงเรียนบ้านท่ามะโอ ตำบลจอมหมอกแก้ว อำเภอแม่ลาว จังหวัดเชียงราย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงรายเขต 2

วิธีการวิจัย

ขั้นตอนในการวิจัย มีดังนี้

1. ประชากร คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านท่ามะโอ ตำบลจอมหมอกแก้ว อำเภอแม่ลาว จังหวัดเชียงราย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงรายเขต 2 จำนวน 1 ห้อง มี 10 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและการหาคุณภาพของเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและการหาคุณภาพของเครื่องมือประกอบด้วย

2.1 ชุดฝึกทักษะเพื่อพัฒนาทางด้านการอ่านการเขียนคำประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์ โดยการทดลองหาคำยากจากการลงภาคสนามโดยการสร้างโจทย์ให้เขียนตามคำบอกวันละ 10 คำ ใช้เวลาทำการหาคำ 5 นาที จากโรงเรียนที่ผู้วิจัยได้ทำการสำรวจ

2.2 บัตรคำ จำนวน 100 คำ แยกเป็น

2.2.1 คำที่ประวิสรรชนีย์ จำนวน 50 คำ

2.2.2 คำที่ไม่ประวิสรรชนีย์ จำนวน 50 คำ

2.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวน 20 ข้อ มี 4 ตัวเลือก

2.4 ชุดฝึกทักษะจำนวน 10 ชุดฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แยกเป็น 1) ชุดฝึกทักษะคำที่ประวิสรรชนีย์ จำนวน 10 ชุด 2) ชุดฝึกทักษะคำที่ไม่ประวิสรรชนีย์ จำนวน 10 ชุด

2.5 แบบประเมินความพึงพอใจ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากการทดลองจัดการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านท่ามะโอ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 ตามขั้นตอนดังนี้

3.1 ชี้แจงให้นักเรียนทราบเกี่ยวกับวิธีการเรียน บทบาทของผู้เรียน จุดประสงค์ของการเรียนและวิธีการประเมินผลการเรียน

3.2 ให้นักเรียนทำการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง คำที่ประวิสรรชนีย์และคำที่ไม่ประวิสรรชนีย์ จำนวน 20 ข้อ ใช้เวลา 1 ชั่วโมง

3.3 ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะ จำนวน 10 ชุด โดยใช้เวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 20 ชั่วโมง

3.4 ทำการทดสอบหลังเรียน (Post-test) โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฉบับหลังเรียนแต่เป็นชุดเดียวกันกับฉบับก่อนเรียน จำนวน 20 ข้อ ใช้เวลา 1 ชั่วโมง

3.5 หาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะ (E_1 / E_2) ใช้เกณฑ์มาตรฐาน 80 /80

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่ได้จากการทดลองผู้วิจัยได้นำมาวิเคราะห์ดังนี้

4.1 การประเมินคุณภาพของชุดฝึกทักษะโดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ในด้านความครอบคลุมจุดประสงค์ เนื้อหา รูปแบบ การใช้ภาษา การประเมินผล นำน้ำหนักคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์โดยหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และหาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) แล้วนำผลที่ได้มาแปลความหมายตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

4.2 การหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะ ใช้เกณฑ์มาตรฐาน 80/80

80 ตัวแรก หมายถึง ค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนระหว่างเรียนหรือชุดฝึกทักษะ คิดเป็นร้อยละ 80

80 ตัวหลัง หมายถึง ค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนที่ผู้เรียนตอบถูกจากการทดสอบหลังเรียนแต่ละชุดฝึก คิดเป็นร้อยละ 80

4.3 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาประสิทธิภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง คำที่ประวิสรรชนีย์และคำที่ไม่ประวิสรรชนีย์ โดยทำการวิเคราะห์ดังนี้

$$E_2 = \frac{\sum Y}{\frac{N}{B}} \times 100\%$$

เมื่อ $\sum Y$ = ผลรวมของคะแนนจากการทดสอบหลังเรียนของนักเรียนทุกคน

N = จำนวนนักเรียนทั้งหมด

B = คะแนนเต็มจากการทดสอบหลังเรียน

5.2 หาความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์ของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง คำที่ประวิสรรชนีย์และคำที่ไม่ประวิสรรชนีย์ โดยใช้สูตรของ นพพร ณะชัยจันทร์ (2552: 1) ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนที่ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนให้

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

กำหนดค่าคะแนนของผู้เชี่ยวชาญ ดังนี้

- 1 หมายถึง ข้อสอบนั้นมีเนื้อหาสาระตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นมีเนื้อหาสาระตรงตามจุดประสงค์การ

เรียนรู้

- 1 หมายถึง ข้อสอบนั้นมีเนื้อหาสาระไม่ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

5.3 วิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (Difficulty) และค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) โดยใช้สูตรของนพพร ณะชัยพันธ์ (2552: 2 – 3) ดังนี้

วิเคราะห์หาค่าความยากง่าย

$$p = \frac{R_U + R_L}{2f}$$

- เมื่อ p แทน ค่าความยากง่าย
- R_U แทน จำนวนผู้ที่ตอบถูกในกลุ่มสูง
- R_L แทน จำนวนผู้ที่ตอบถูกในกลุ่มต่ำ
- F แทน จำนวนผู้ที่เข้าสอบในกลุ่มสูง (หรือกลุ่มต่ำ)

วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก

$$r = \frac{R_U - R_L}{f}$$

- เมื่อ r แทน ค่าอำนาจจำแนก
- R_U แทน จำนวนผู้ที่ตอบถูกในกลุ่มสูง
- R_L แทน จำนวนผู้ที่ตอบถูกในกลุ่มต่ำ
- F แทน จำนวนผู้ที่เข้าสอบในกลุ่มสูง (หรือกลุ่มต่ำ)

เกณฑ์ความเหมาะสมของค่าความยากง่าย (p) มีค่าระหว่าง 0.20 – 0.80 และค่าอำนาจจำแนก (r) มีค่าระหว่าง -1.00 – 1.00 แต่เกณฑ์ความเหมาะสมมีค่าไม่ต่ำกว่า 0.20

5.4 หาค่าความเที่ยงของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งฉบับ จากสูตรการคำนวณของ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน ($KR - 20$) ของนพพร ณะชัยจันทร์ (2552: 31) ดังนี้

$$r_{tt} = \frac{k}{k-1} \left(1 - \frac{\sum pq}{s^2} \right)$$

$$s^2 = \frac{n(\sum X^2) - (\sum X)^2}{n(n-1)}$$

- เมื่อ r_{tt} แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
 K แทน จำนวนข้อของแบบทดสอบ
 p แทน สัดส่วนของผู้ตอบถูกในแต่ละข้อ
 q แทน สัดส่วนของผู้ตอบผิดในแต่ละข้อและ $q = 1 - p$
 s^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนรวมของผู้เข้าสอบแต่ละคน
 n แทน จำนวนผู้เข้าสอบทั้งหมด

5.5 วิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากร โดยใช้สูตร (นพพร ณะชัยจันทร์, 2552: 48) ดังนี้

$$\bar{X} = \frac{\sum x_i}{N}$$

เมื่อ	\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
	X_i	แทน	คะแนน
	N	แทน	จำนวนของประชากร

$$S.D. = \sqrt{\frac{\sum x_i^2}{N} - \left(\frac{\sum x_i}{N}\right)^2}$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	X_i	แทน	คะแนน
	N	แทน	จำนวนของประชากร

5.6 เกณฑ์การให้คะแนน เกณฑ์การตัดสินและเกณฑ์แปลความหมาย

5.6.1 การให้คะแนนผลการเรียนรู้

5.6.1.1 ตอบถูกได้ 1 คะแนน

5.6.1.2 ตอบผิดได้ 0 คะแนน

5.6.2 การให้คะแนนความพึงพอใจ

5.6.2.1 มีอยู่ 5 ระดับความพึงพอใจ

ระดับ 5 หมายถึง พึงพอใจมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง พึงพอใจมาก

ระดับ 3 หมายถึง พึงพอใจปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง พึงพอใจน้อย

ระดับ 1 หมายถึง พึงพอใจน้อยที่สุด

5.6.2.2 ค่าเฉลี่ย ความพึงพอใจ

4.50-5.00	หมายถึง พึงพอใจมากที่สุด
3.50-4.49	หมายถึง พึงพอใจมาก
2.50-3.49	หมายถึง พึงพอใจปานกลาง
1.50-2.49	หมายถึง พึงพอใจน้อย
0.50-1.49	หมายถึง พึงพอใจน้อยที่สุด

ผลการวิจัย

จากการวิจัยในครั้งนี้ สามารถสรุปผลการศึกษา ได้ดังนี้

1. ชุดฝึกทักษะเพื่อการพัฒนาความสามารถการอ่านการเขียนคำ ประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่สร้างขึ้น มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ 80/80 ผลที่ได้มีค่าเท่ากับ 78.10/91.10

2. จากการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนเท่ากับ 14.50 และหลังเรียน เท่ากับ 21.25 ปรากฏว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์สูงขึ้นอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ความพึงพอใจโดยใช้ชุดฝึกทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านท่ามะโอ ตำบลจอมหมอกแก้ว อำเภอแม่ลาว จังหวัดเชียงราย สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงรายเขต 2 มีความพึงพอใจปานกลาง ที่เหลือทุกประเด็นมีความพึงพอใจมากโดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.97 และมีส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 1.48

อภิปรายผล

การศึกษาค้นคว้าเรื่อง การพัฒนาความสามารถการอ่านและการเขียนคำ ประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์โดยใช้ชุดฝึกทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านท่ามะโอ ตำบลจอมหมอกแก้ว อำเภอแม่ลาว จังหวัดเชียงราย สังกัด

ชุดฝึกทักษะเพื่อการพัฒนาความสามารถการอ่านและการเขียนคำประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์โดยใช้ชุดฝึกทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านท่ามะโอ ตำบลจอมหมอกแก้ว อำเภอแม่ลาว จังหวัดเชียงราย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงรายเขต 2 จังหวัดเชียงราย ที่สร้างขึ้นผู้วิจัยได้สร้างอย่างมีระบบ ตามหลักวิชาการเพราะในการสร้างผู้ศึกษาได้ทำการสำรวจคำยากในหนังสือเรียนวิชาภาษาไทยชุดพื้นฐานภาษาสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่นักเรียนอ่านและเขียนผิด แล้วสร้างชุดในทักษะดังกล่าว นำไปทดลองใช้กับนักเรียน 1 : 2, 1 : 3, 1 : 5 เพื่อทำการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของชุดฝึก แล้วจึงนำไปทดลองกับกลุ่มประชากรได้ประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ คือ 80/80 ได้ผลคำนวณคือ 78.10/91.10 แสดงให้เห็นว่าชุดฝึกทักษะเพื่อการพัฒนาความสามารถการอ่านและการเขียนคำประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์โดยใช้ชุดฝึกทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพและเหมาะสมที่จะนำไปใช้กับนักเรียนได้

ผลเป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะผู้วิจัยได้สร้างชุดฝึกทักษะขึ้นมาเพื่อทำการทดลองถึง 3 ครั้ง คือทำการทดลองกับนักเรียนแบบ 1 : 2, 1 : 3, 1 : 5 แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องจึงนำไปทดลองกับกลุ่มประชากรจริงและที่สร้างอย่างมีขั้นตอนคือสร้างชุดฝึกทักษะเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญให้ผู้เชี่ยวชาญลงความคิดเห็น ผู้วิจัยนำมาหาค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จึงนำมาปรับปรุงครั้งที่ 1 จากนั้นทดลองกับนักเรียนแบบ 1 : 2, 1 : 3, 1 : 5 นำมาปรับปรุงครั้งที่ 2, 3 และ 4 ส่งผลให้ชุดฝึกทักษะมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนที่ได้รับการฝึกจากชุดฝึกทักษะการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนคำมีผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านและการเขียนคำสูงขึ้น ผลการทดลองนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ วิวัฒน์ ประสานสุข (2541: 21) และเครือวัลย์ ชรสวรรณ (2541: 32) ซึ่งได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการใช้ชุดฝึกทักษะ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนหลังการใช้ชุดฝึกทักษะสูงขึ้น มีความสอดคล้องกับผลการศึกษา

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยชุดฝึกทักษะเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่าน การเขียนคำที่ประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 4 โรงเรียนบ้านท่ามะโอ ตำบลจอมหมอกแก้ว อำเภอแม่ลาว จังหวัดเชียงราย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงรายเขต 2 จังหวัดเชียงราย

ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะ เรื่องการพัฒนาความสามารถการอ่านและการเขียนคำประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยภาพรวมพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจ อยู่ในระดับพึงพอใจมาก ที่เป็นเช่นนี้เพราะว่าผู้วิจัยได้จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ และชุดฝึกทักษะที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีลำดับขั้นตอนและวิธีการที่หลากหลาย สนุกสนาน มีเครื่องมือและสื่อการเรียนรู้ที่เหมาะสม ชุดฝึกทักษะมีตัวหนังสือชัดเจน สวยงาม อ่านง่าย มีภาพประกอบน่าสนใจ เหมาะสม ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง ได้ทุกเวลาที่ต้องการทำให้เกิดความสนใจให้อยากเรียนมากขึ้น อีกทั้งนักเรียนยังพอใจ และภูมิใจในการที่จะนำไปทำเป็นชิ้นงานของตน สังเกตได้จากความกระตือรือร้นของ นักเรียนในการทำชุดฝึกทักษะ ตรงตามแนวคิดของ ไชยยัณห์ ชาญปรีชารัตน์ (2543: 52) ได้กล่าวถึงความพึงพอใจว่า หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่องาน ที่ปฏิบัติในทางบวก คือ รู้สึกชอบ รัก พอใจหรือเจตคติที่ดีต่องาน ซึ่งเกิดจากการได้รับ ตอบสนองความต้องการทั้งด้านวัตถุและด้านจิตใจ เป็นความรู้สึกที่มีความสุขเมื่อ ได้รับความสำเร็จ

สรุปผล

จากผลการวิจัยครั้งนี้ ทำให้ผู้วิจัยทราบว่าชุดฝึกทักษะ เรื่อง การพัฒนา ความสามารถการอ่าน การเขียนคำประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์ ได้ช่วยให้ นักเรียนสามารถพัฒนาทักษะความสามารถด้านการอ่านการเขียน ให้ความสามารถ ในการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยดีขึ้น แสดงให้เห็นว่าชุดฝึกทักษะดังกล่าว

มีความเหมาะสมกับเนื้อหาการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยเฉพาะ สาระหลักการใช้ภาษา ซึ่งต้องอาศัยการฝึกฝนบ่อย ๆ จนเกิดความชำนาญ อีกทั้งผลของการวิจัยในด้านต่าง ๆ ได้แก่ ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ เรื่อง การพัฒนาความสามารถอ่าน การเขียนคำประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์ ซึ่งมี ประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน หลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะ เรื่อง การพัฒนาความสามารถอ่าน การเขียนคำประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์ หลังเรียนซึ่งสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ที่อยู่ในระดับพึงพอใจมาก ทำให้ผู้วิจัยทราบว่า ชุดฝึกทักษะดังกล่าวมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นและมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะอยู่ในระดับมากขึ้นไป

ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาและพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านการเขียนในชั้นอื่นต่อไป เพื่อเป็นการช่วยพัฒนาทักษะด้านการอ่านการเขียนในรายวิชาภาษาไทยอย่างต่อเนื่อง
2. ควรมีการพัฒนา ปรับปรุงกิจกรรมในชุดฝึกให้มีหลายรูปแบบมากขึ้น
3. การสอนอ่านถ้ามีการบันทึกเสียงการอ่านไว้จะทำให้ผู้เรียนได้รู้ถึงข้อบกพร่องของตนเอง เพื่อนำไปพัฒนาการอ่านของตนเอง
4. ควรมีการเปรียบเทียบการใช้กิจกรรมที่แตกต่างกันในชุดฝึกการอ่านและการเขียนคำในวิชาภาษาไทย
5. การสร้างชุดฝึกทักษะ ควรนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียน สอดคล้องกับชีวิตประจำวันและเหมาะสมกับเหตุการณ์ จะทำให้ผู้เรียนสนใจมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- เครือวัลย์ ชรสวรรณ. (2541). การใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 [วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ไชยวัฒน์ ชาญปรีชารัตน์. (2543). ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนการสอนของโรงเรียนเทคโนโลยีภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จังหวัดขอนแก่น [วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- นพพร ณะชัยขันธุ์. (2552). เอกสารประกอบการอบรมขั้นตอนการสร้างและจัดหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย [เอกสารไม่ได้ตีพิมพ์]. คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี, มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- บันลือ พฤกษ์วัน และ ดำรง ศิริเจริญ. (2533). เทคนิคและประสบการณ์การเขียนตำราทางวิชาการ (พิมพ์ครั้งที่ 2). ไทยวัฒนพานิช.
- ประทีป แสงเปี่ยมสุข. (2558). แนวการสร้างแบบฝึกสะกดคำยาก. สารพัฒนาหลักสูตร. 11(2). 56-92.
- พันธณี วิหคโต. (2536). รายงานการวิจัยสภาพปัญหาแนวทางการพัฒนา และ การใช้ นวัตกรรมในการจัดการเรียนการสอน ของครูโรงเรียนมัธยมศึกษา นวัตกรรมทางการศึกษาการศึกษาชั้นมัธยม. โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 (พิมพ์ครั้งที่ 2). ราชบัณฑิตยสถาน.
- ลำดวน สุริยวรรณ. (2542). การสร้างแบบฝึกเสริมทักษะการเรียนรู้สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. [วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- วิวัฒน์ ประสานสุข. (2541). การใช้แบบฝึกเสริมทักษะสำหรับนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 4 [วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์].
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุจริต เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์มพรรย์. (2538). วิธีสอนภาษาไทยระดับ
ประถมศึกษา. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัจฉรา ชิวพันธ์. (2546). ศิลปะการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยระดับประถมศึกษา
(พิมพ์ครั้งที่ 2). เมนพับลิชชิง.